

αὐτοῖς κόκκοι κανάθεως τεθραυσμένοι καὶ ἄλλοι κόκκοι μετὰ γλωρᾶς τροφῆς, θριδάκων κλπ.

Ἐν τῷ κλωθῷ ὅπως πολλαπλασιασθῇ τὸ εἶδος πρέπει νὰ συζευχθῇ μετὰ θηλείας καναρινίου. Οἱ ἐκ τῆς ἐνώσεως ταύτης μιγάδες εἶναι γόνιμοι. Ἐνεκα τοῦ παραχῶδους καὶ εὐερεθίστου χαρακτῆρος αὐτῶν πρέπει ν' ἀποχωρίζεται τῶν ζευγῶν τῶν καναρινίων τῶν προωρισμένων εἰς σύζευξιν καὶ τεκνοποίησιν. Ἄλλως θὰ μάχεται διαρκῶς μετὰ τῶν ἀρρένων, θὰ ταρασσῇ τὰς ἐπωαζούσας καὶ πιθανῶς θὰ θραύσῃ καὶ τὰ ὠά. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὁσάκις συζευχθῇ μετὰ θήλεος καναρινίου πρέπει ν' ἀποχωρίζεται μετὰ τὸν τόκον τῶν πρώτων ὠῶν.

Ἐπωρελοῦνται τῆς νοσημοσύνης καὶ ἡμερότητος αὐτῆς καὶ διδάσκουσι διάφορα γυμνάσια, ὡς νὰ προσποῖται τὴν νεκράν, νὰ θέτῃ πῦρ εἰς μικρὸν πυροβόλον, καὶ ἀντλή διὰ μικρῶν σίκλων τὴν τροφὴν καὶ τὸ ἀναγκαιοῦν ταύτης ὕδωρ. Μεθ' ὅλην ὁμῶς ταύτην τὴν νοσημοσύνην δυσκόλως μανθάνει ἥχους καὶ νὰ μιμῆται τὸ ἔσμα ἄλλων πτηνῶν. Ἐν τῷ κλωθῷ καίτοι τηροῦσα τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῆς περιποιεῖται τὰς συντροφίας αὐτῆς, καὶ μόνον διὰ τὴν τροφὴν φιλονεικεῖ· ἀλλ' ὁ θυμὸς τῆς περιορίζεται εἰς φωνὰς μᾶλλον ἢ εἰς ἔργα.

Ἐπεται συνέχεια.

Ν' Χ' ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

Ὁ κ. Gaston Deschamps λόγιος Γάλλος, γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ περὶ Ἑλλάδος δημοσιευμάτων, ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς Revue des deux Mondes μακρὸν ἄρθρον ἐπιγραφόμενον Un séjour à Athènes συνοψίζον μετὰ περισσοῦ ἁλματος καὶ ὀλίγου πιπέ-
 ρους ἡρτυμένας τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τριετοῦς διατριβῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πρωτεύουσῃ. Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς φαίνεται ἐπιθυμῶν νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ Ἐδμόνδου Ἀμποῦ, διότι πλὴν τῶν ἐπανελημμένων περὶ Ἑλλάδος ἄρθρων του ἐτοιμάζει καὶ ἐκτεταμένην περὶ Ἑλλάδος συγγραφὴν. Εὐτυχῶς ἡ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Συγχρονίου Ἑλλάδος ἐξ ἑκείνου μέρι τῆς σήμερον ἐπιτελεσθεῖσα πρόοδος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ καταστήσῃ εὐμενεστέραν τὴν περὶ ἡμῶν κρίσιν τοῦ κ. Deschamps, ὅστις φαίνεται ἀληθῶς ἀγαπῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκδηλῶν τὴν πρὸς αὐτὴν στοργὴν του καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ὅπου, κατὰ τὸ σύστημα ὧλων τῶν περιηγητῶν, ἀρέσκειται νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν ἀτομικὴν του ὑπεροχὴν ἐν τῷ πολιτισμῷ, ἢ ὡς γνήσιος Γάλλος κάμνει κατάχρησιν εἰρωνείας διὰ νὰ εὐ-
 φολογήσῃ.

Σ. τ. Δ.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οἱ ἰδιωτικοὶ χοροὶ. — Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος. — Ἡ Βασίλισσα Ὀλγα. — Ὁ Βασιλικὸς χορός. — Ὁ ὑπασπι-
 στὴς Χατζηπέτρος.

Οἱ Ἑλληνες εἶνε ὀρχηστικοὶ λαός. Οἱ φιλόκοσμοι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἀνταλλάξαντες τὴν φου-
 στανέλλαν μετὰ τὸ φράκον, δὲν χορεύουσι πλέον, ἐ-
 νώπιον τῶν ξένων τοῦλάχιστον, τὸν ἐθνικὸν συρ-
 τόν, παρεμφερῇ πρὸς τὸν κύκλιον τῶν ἀρχαίων,
 οὗτε τὸν περίφημον μπάλον, ἀληθῆ μονοχορίαν,
 πλήρη περιτέχνων ἀκκισμῶν καὶ στρογγύλων χει-
 ρονομιῶν, ὅπου διαπρέπουσιν οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι

τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ τῆς Καλαμάτας. Ὁ νέος Ἑλλήν παρεδέχθη ἐξ ἅπαντος τὸν τετράχορον, ἤτοι τὴν καθορίλλαν, καὶ τὸν στρόβιλον, τουτέ-
 στι τὸ βάλλε. Πᾶς νέος Ἀθηναῖος σεβόμενος ἐάν-
 τὸν φροντίζει νὰ ἐφοδιασθῇ, ἀρχομένου τοῦ χει-
 μῶνος, μετὰ δύο ἀπαραίτητα πράγματα: ἐν φρά-
 κῶν καὶ μίαν συνδρομὴν εἰς τοῦ χοροδιδασκάλου.
 Περὶ τὴν ὁδὸν Σόλωνος ὑπάρχουσιν ἀκαδημαίαι,
 ὅπου διδάσκονται, κατὰ τὸν Βαίς, οἱ νεκροὶ χο-
 ροί. Ἐκεῖ δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντηχεῖ στεν-
 τορεία τοῦ χοροδιδασκάλου ἢ φωνή: Μπαλανσὲ
 βο ντάμ!..

Οἱ τραπεζίται τῆς ὁδοῦ Σταδίου, οἵτινες ἔχουν
 σαλόνια ἀνοικτά, φιλοτιμοῦνται ν' ἀντιγράφωσι
 πιστῶς τὸν διάκοσμον, τὴν περιβολὴν καὶ τὰ
 ἄλλα γνωρίσματα τῶν παρισινῶν χορῶν, ὅπως
 διαφωτίσωσι τὴν Εὐρώπην περὶ τῶν κομφῶν τρό-
 πων τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, καλοῦσι τοὺς
 ἐπιστήμους ἀλλοδαπούς, τοὺς μηχανικοὺς τῆς ξέ-
 νης ἀποστολῆς, τοὺς ἐταίρους τῶν ξένων Σχολῶν.

Οἱ ἀξιολογώτεροι χοροὶ προβλέπονται συνή-
 θως ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Καὶ αἱ κυρίαι δίδουσι
 τοὺς χορούς των εἰς τοὺς χορευτὰς δεκαπέντε
 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς. Οἱ Ἀθηναῖοι διοργα-
 νίζουσι τότε μακρὰς σειρὰς ἐπισκέψεων καὶ
 βαδίζουσι πρὸς κατάκτησιν τῶν ὀνομαστοτέ-
 ρων καλλονῶν· οἱ ξένοι, ἀτολμότεροι ἢ ὀλι-
 γωτέρως ἔχοντες σχέσεις, εἶνε σχεδὸν ἡναγκασμέ-
 νοι ν' ἀπομαλθακῶνται ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων,
 νὰ συνομιλῶσι μετὰ γέροντας ἢ νὰ δοκιμάζωσι
 καμμίαν καθορίλλαν μετὰ Γαλλίδας διδασκαλίσσας,
 ἐρχομένας συνήθως ἐκ τῶν καντωνίων τῆς Ἑλβε-
 τίας. Πικροτάτη ἀπογοήτευσις. Ἀλλ' ἔχουσι τοῦ-
 λάχιστον τὴν εὐκαιρίαν νὰ κυττάζωσιν ἀνέτως
 τὰς Ἀθιδας, ὧν οἱ πόδες φρικώσιν ἐπὶ μόνῃ τῇ
 προσδοκίᾳ τοῦ κοτιλλίου. Αὗται φέρουσι μετ' ἀ-
 νέτου κομφότητος, ἴσως δὲ καὶ μετ' ἀδιοράτου
 θελητήριον ἐξωτισμοῦ, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἥχους
 ἐπαρχιωτικῆς σκαιοτήτος, τὰ ἀνημμένα περικόρ-
 μια, τὰ σχεδιασμένα ἀπὸ παρισίνας ραπτρίας.
 Εἶνε δ' εὐτυχῶς ἐν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον τὸ ὁμοί-
 ομορφον τοῦ συρμοῦ δὲν δύναται νὰ βλάψῃ, καὶ
 τοῦτο εἶνε ὁ ἰδιόζων καὶ εὐγενὴς χαρακτήρ τοῦ
 τύπου, ἡ φυσιογνωμία, ἡ ἀρχαία ἄμα καὶ νεωτε-
 ρική, ἡ ἐπαμφοτερίζουσα, ἡ ἀνατολικὴ καὶ ὁ-
 μως λεπτυσμένη ἀπὸ τὰς χάριτας τῆς Δύσεως, ἡ
 κατατομὴ τῆς Αθηνᾶς ἐπιδειρωθεμένη ἀπὸ τὸν
 Σαπλὲν, ἐν ἄγαλμα τοῦ Φειδίου ἀναθεωρηθὲν καὶ
 ἐπισκευασθὲν ἀπὸ τὸν Γρεβέν, ὅλα αὐτὰ καὶ κἄτι
 ἄλλο ἀκόμη, δύσκολον νὰ ὀρίσθῃ καὶ ἀποπνοίας
 ἀβρᾶς καὶ ἀπροόπτου. Ἐὰν δὲν ἦτο σχολαστικὸν
 κάπως νὰ φιλοσοφῇ τις, προκειμένου περὶ τῶν χα-
 ριστάτων τούτων χορευτῶν, θὰ ἔλεγον ὅτι αἱ
 γυναικεῖαι αὗται μορφαί, ὅπου προαιώνιοι κλη-
 ρονομαίαι συγχωνεύονται κατὰ σπανιώτατον τρό-
 πον μετὰ τὸ εὐκίνητον τῆς νεωτερικῆς ἐκφράσεως,

Η ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΜΑΡΙΑ

εἶνε ἐντελής εἰκὼν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἔθους καὶ νεωτάτου, ὅστις καὶ μετὰ τόσον μακρὰ ἀτυχήματα ξαναρχίζει νὰ ζῇ με ὁρμὴν παλιγγενεσίας ὁμοιοτάτην, παρὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς φυλῆς, με νηπιότητα φαιδρᾶν. Τερπνὸν δὲ καὶ διεγερτικὸν εἶνε τὸ θέαμα. Ἀρέσκειται τις νὰ παρακολουθῇ με τὸ βλέμμα, ἐν μέσῳ τοῦ συμφυρμοῦ τῶν ὁμίλων, παμμέλειαν σειρὰν καταστρωμένην ἀπὸ ἀργυρᾶ ἄνθη· ἀπολαύει τῆς λάμψεως τῶν ἀσιατικῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν, τῶν ζωηρῶν ἔθους καὶ τακερῶν ἀπὸ τοῦ διάπυρον τοῦ κλίματος· παρατηρεῖ τὸν δρόμον τῆς παιδικῆς, αὐτορμῆτου καὶ περιτέχνου φιλαρεσκείας· συνδιαλέγεται ἄθως περὶ τοῦ Γεωργίου Ὁνὲ μετὰ ὁμιλητρίας ἣτις καλεῖται Ἰφιγένεια ἢ Πολυξένη· συγχρόνως δὲ ἀνευρίσκει εἰς τὰς ἀναπάσεις τῆς ψυχ-

μῶδους φωνῆς ἀναπόλησίν τινα τῶν μελωδιῶν τῆς τουρκικῆς γλώσσης. Καὶ τοῦτο ἀνοίγει ἄχανεις ὀρίζοντας εἰς τὸν θεατὴν· ἀπομακρύνεται τοῦ χοροῦ, δὲν ἀκούει πλέον τὴν ὀρχήστραν ἥτις ἀνακρούει τὸν ὡραῖον κυανοῦν Δούναβιν· ἀναλογίζεται τὰ μακρὰ, σκοτεινὰ καὶ τρομερὰ ἔτη, ὅσα προηγήθησαν τῆς ἀναγεννήσεως ταύτης τοῦ ἔθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ· τὴν αἰφνιδίαν ἐπέλευσιν τῶν σκηνιτῶν ἱππέων, τῶν ἐπιδραμόντων με ἀκινάκην γυμνόν, ἀπὸ τῶν ἐρήμων τῆς Ἀσίας· τὸν τρόμον τῶν ἀσθενῶν πλάσμάτων, τὰ ὅποια ὑπῆρξαν αἱ πρόγονοι τῶν λεπτοφυῶν τούτων ὀρχηστρίδων· τὴν βάρβαρον βίαν τοῦ κατακτητοῦ· τοὺς τέσσαρας ἐκείνους αἰῶνας, ὧν ἡ ἱστορία δὲν ἔχῃ ποτὲ τελειωμόν . . .

Ἔπεται τὸ τέλος